

Deniz Folklorunda Lakaplar: Ordu ve Samsun illeri Örnekleri

Nicknames in Maritime Folklore: Examples from Ordu and Samsun Provinces

Metehan ŞENTÜRK

Ordu Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Ordu, Türkiye
(Sorumlu Yazar-Corresponding Author)

Bu makale Atatürk Üniversitesi bünyesinde Prof. Dr. Ahmet Özgür GÜVENÇ danışmanlığında hazırlanan Orta Karadeniz Deniz Folkloru isimli doktora tezinin bir bölümünden istifade edilerek üretilmiştir.

This article is based on a section of the doctoral thesis entitled "Maritime Folklore of the Central Black Sea Region," prepared under the supervision of Prof. Dr. Ahmet Özgür GÜVENÇ at Atatürk University.

Geliş Tarihi/Received 17.02.2026
Kabul Tarihi/Accepted 20.04.2026
Yayın Tarihi/Publication Date 25.04.2026

Corresponding Author/Sorumlu Yazar:

Metehan ŞENTÜRK
metehansenturk@odu.edu.tr

Cite this article

Şentürk, M. (2026). Nicknames in Maritime Folklore: Examples from Ordu and Samsun Provinces. *Culture and Civilization*, 10, 42-50.

Content of this journal is licensed under a Creative Commons Attribution-Noncommercial 4.0 International License.

Öz

Orta Karadeniz Bölgesi tarım faaliyetlerinden hayvancılık faaliyetlerine kadar ekonomik boyutlu etkileşimin hazırladığı çeşitli halkbilimi ürünlerini barındırabildiği gibi günlük ve törensel yaşamın sunduğu sosyal ilişkiler, statüler, halk inanışları ve halk inanışlarına dair halkbiliminin çeşitli kadrolarını bünyesinde barındırmaktadır. Denize kıyısı bulunan Samsun ve Ordu şehirleri, coğrafi ve kültürel yapı itibarıyla Çorum, Tokat, Amasya illerinden ayrılmaktadır. Deniz folkloru deniz kıyısındaki ve yakınındaki insanların yaşamlarında belli pratikleri kapsamaktadır. Deniz, bir sembol olarak anlatmaya ve söylemeye dair unsurların bütününe nüfuz edebilir. Deniz folkloru ile ilgili literatürde yeterli çalışma görülmemesi bu çalışmayı gerekli kılmıştır. Lakaplar, bölgelere göre çeşitlilik gösteren, belirli bir arka plana sahip sözlü kültür öğeleridir. Olumlu ya da olumsuz bir ifadeyle anımsatıcı işlevi barındıran lakaplar, kültürel belleğin sahadaki unsurlarından birisidir. Ordu ve Samsun illerindeki sahil kasabalarında ve balıkçı barınaklarında yapılan çalışmayla derlenen 34 lakabın sınıflandırılarak değerlendirildiği bu çalışmada, sahadan elde edilen lakaplar için Ahmet Keskin'in 37 maddelik lakap sınıflandırmasından faydalanılmıştır. Lakabın elde edilme biçimi, işlevselliği göz önünde tutulmuştur. Deniz folkloru bileşenleri arasında zengin olan Türk lakap kültürünün özel bir alan olarak yer aldığı görülmektedir. Deniz, bölge insanları için yüzyıllardır ekonomik bir fayda aracı olarak kullanılmakla beraber lakaplar gibi kültür malzemelerinin bulunduğu özel jargonları geliştirmiştir. Deniz araçlarından coğrafi şekillere, balık adlandırmalarından kişi lakaplandırmalarına kadar örnekleri tespit edilebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Deniz Folkloru, Lakap, Ordu, Samsun

Abstract

The Central Black Sea Region encompasses a variety of folklore products resulting from economic interactions ranging from agricultural to livestock activities, as well as social relations, statuses, folk beliefs, and various aspects of folklore related to folk beliefs presented in daily and ceremonial life. The coastal cities of Samsun and Ordu are geographically and culturally distinct from the provinces of Çorum, Tokat, and Amasya. Maritime folklore encompasses specific practices in the lives of people living on or near the coast. The sea, as a symbol, can permeate the entirety of elements related to storytelling and expression. The lack of sufficient studies in the literature on maritime folklore has made this study necessary. Nicknames are elements of oral culture that vary according to region and have a specific background. Serving as mnemonics with positive or negative connotations, nicknames are one of the elements of cultural memory in the field. This study, which classifies and evaluates 34 nicknames collected from coastal towns and fishing harbors in Ordu and Samsun provinces, utilizes Ahmet Keskin's 37-item nickname classification. The method of obtaining the nickname and its functionality are taken into consideration. It is observed that the rich Turkish nickname culture occupies a special place among the components of maritime folklore. For centuries, the sea has been used as a means of economic benefit for the people of the region, and it has also fostered special jargons containing cultural materials such as nicknames. Examples can be identified ranging from sea vessels and geographical features to fish names and personal nicknames.

Keywords: Maritime Folklore, Nickname, Ordu, Samsun

Giriş

Türk Kültüründe gelişen lakap verme geleneği folklor araştırmalarının önemli bir kolunu oluşturur. Lakap verme geleneği, sözlü bellek çerçevesinde gelişen bir toplumun doğal olarak meydana getirdiği durumdur. Adlandırma düşüncesi gündelik hayattan yola çıkarak gelişmiştir. Soyadı kanunuyla beraber aile adları ve lakapların kısıtlandığı ayrıca belirli anlamlar çerçevesinde verilen adlandırma biçimlerinin azaldığı görülmektedir. Adbilim, farklı disiplinlerce inceleme alanı bulan; insan, hayvan veya canlı-cansız her türlü nesnenin adlandırması üzerine gelişen bir inceleme alanı olarak kabul edilmektedir. *“Bir kimseye, bir aileye kendi adından ayrı olarak sonradan takılan, o kimsenin veya o ailenin bir özelliğinden kaynaklanan ad”* (URL-1) lakap olarak kabul edilmektedir. Lakapların oluşumu, bir şahsın daha önce kimse tarafından görülme ya da fark edilmeyen veya görülsün/fark edilse bile ilgili şahsın bu şekilde adlandırmasına kadar tanımlanıp lakaplaştırma sürecine sokulmayan bir özelliğinin fark edilmesi ve lakap olarak önerilmesiyle başlamaktadır (Keskin, 2020, s. 147).

Adbilim, kişi adbilim ve yer adbilimi çalışmaları bölge kültürüyle ilgili önemli unsurları araştırmacıya sunabilmektedir. Folklor araştırmacılarının bağlam merkezli anlatı çalışmalarında derlenen öğeleri incelemesinde, adlandırma ölçütleri yöre kültürüne dair bilgiler verebilir. Türk destanlarında tespit edilen lakaplara dair çeşitli çalışmalar (Aça, 1998; Başgöz, 1988) gerçekleştirilmiştir. Mesleklerle ilgili oluşan lakapların çalışmada (Çalışkan, 2016, ss. 106-107; Yaldızkaya, 2014, ss. 9-10) yer aldığı görülmektedir. Eski tarihli defterlerden elde edilen malzemeler de lakap verme geleneğinin çalışma (Menekşe, 2019) alanı olmuştur. Kültür dilbilimdeki araştırma olgusunun metinlerarasılık boyutunu, lakaplar örneğinde bu iletişim biçiminin kendine özgü nitelikleri kapsamında değerlendirmek gerekmektedir. Bu kapsamda lakaplarda anırtılanın çoğu zaman *“anırtıma olaylar”* şeklinde belirdiği görülmektedir. Anırtılan olay aynı zamanda, kültürel hafızanın canlı tutulmasını sağlamaktadır. Her lakap icrasında gerçekleştirilen anırtıma ile olaylar, kişinin özellikleri tekraren hatırlanmakta, böylece sosyal ilişkiler ve etkileşimler de canlı tutulmaktadır. Böylece lakaplar, grubun paylaştığı ortak kültürün, toplumsal hafızanın, yaşanan olayların, olguların anırtılması şeklinde bir işleve de sahip olabilmektedir. Bu, yazılı gelenekteki ve edebî metinlerdeki gibi değil, sözlü kültürün, gündelik yaşamın, iletişim biçimlerinin özgünlüğünün kendi iç dinamiklerine göre işletilen bir sürece karşılık gelmektedir (Keskin, 2020, ss. 98-99). Lakapların yazı dilinde kullanım örnekleri sadece sosyal medyada görülmez. Trabzon’da bir okulda görev yapan kişinin hazırlamış olduğu telefon rehberinde ayrıca kişilere ait lakapların da yazıldığı görülmüştür (Coşar, 2003, s. 28). Toplumun kültürel altyapısı lakapların verilmesiyle ilgili hususları etkilemektedir. Avcıoğlu ve Albayrak (2024), iş ünvanlarından gelişen lakapların bir kısmını Azerbaycan Türkleri özelinde hazırladıkları çalışmada sunmuştur. Tarım toplumlarında gelişen lakaplarla denizin sosyoekonomik ve kültürel etkilerini barındıran bölgelerde gelişen lakaplarda farklılıklar görülebilir.

Bu çalışmada, Ordu ve Samsun illerinde gerçekleştirilen saha çalışmaları kapsamında derlenen lakapların genel analizi gerçekleştirilmiştir. Çalışmada ilk olarak deniz folkloruyla ilgili tanımlama yapılmıştır. Deniz folkloru ve lakap verme geleneğine dair genel çerçeve oluşturulmuştur. Lakaplar hakkında değerlendirme, analiz ise Keskin (2020)’in çalışmasından hareketle oluşturulan tasnifle yapılmıştır. Çalışmanın sonuç bölümünde deniz folkloru bileşenlerinin lakaplar özelinde değerlendirilmesinin gerekliliği ve deniz folkloru saha araştırmalarında dikkat edilmesi gereken hususlar değerlendirilmiştir. Bu çalışmada, Ordu ve Samsun illerindeki derlemelerde elde edilen malzemenin sınıflandırma ve analiziyle deniz folkloru araştırmalarına katkı sunmak ve deniz folkloru teriminin sınırlarına değinmek hedeflenmiştir.

Deniz Folkloru

Deniz folkloru terimi, folklor araştırmalarının meydana getirdiği birçok tasnif çalışmasında bulunan kadrolara hakim olabilecek mahiyette kapsamlı bir araştırma alanıdır. Folklor araştırmalarında denizin sistemli bir şekilde ele alınmasının gerekliliği literatürdeki eksiklikten görülmektedir. Deniz kültürünün başlıca önemi, su kaynağının ilkel insandan itibaren bir başlangıç noktası kabul edilmesidir. Su kaynakları medeniyetlerin inşa edildiği ilk alanların başında gelmektedir. Su kaynağı etrafında ve üzerinde kurulan medeniyetin izlerini Türkiye’nin birçok noktasında görebiliriz. Liman şehirlerde inşa edilen kaleler, kale surlarındaki çekek yerleri ve gemi inşa alanları su kaynaklarından faydalanılarak geliştirilen teknolojiyle birlikte deniz folklorunun bileşenlerini meydana getirmiştir. Denizin ulaşım sağlama, besin kaynağı barındırma, yaşam alanı sunma, su kaynağı sağlama, temizleyicilik, spor faaliyetleri, keyifli vakit geçirme vb. birçok işlevi; ekonomik, sosyal ve siyasi işlevler olarak genellenebilir. Bu işlevlerinden hareketle kara yaşamından farklı bir kültür yapısı meydana getirmiştir. Deniz merkezinde gelişen yaşamın kültür temellerinin farklı kültürlerde örneklerine rastlanabilmektedir. Ancak bu noktada deniz folklorunun aynı malzemeyi sunduğu söylenemez. Denizin tuz oranı, dalga boyu, dip yapısı ve kıyısındaki coğrafi yapısı gibi özellikleri meydana getirdiği kültürün kodlarını farklılaştırmaktadır.

Deniz folkloru, akarsu yatağındaki yerleşim ve yaşam biçimlerine de yön verebilmektedir. Kızılırmak ve Yeşilirmak gibi akarsuların meydana getirdiği, akarsu taşımacılığı, avcılık faaliyetleri denizle bağlantılı şekilde ilerlemiştir (Akkan, 1962; Genç, 2016). Deniz folklorunun bileşenlerini, gemi yaşamları ve gemi türlerinin kullanım biçimlerinde (Rogers, 2012) görebiliriz. Yerli toplumlardaki denize bağlı halk inanışlarıyla geleneksel ekonominin bütünleştiği tespit edilebilir. Bronislaw Malinowski’nin

Batı Pasifik Argonotları isimli antropolojik çalışması, Yeni Gineli yerli halk ile gerçekleştirdiği uzun vakitlerde elde ettiği verilere dayanmaktadır. Yeni Gineli yerli halkın deniz aracı olarak kullandıkları kanolarına duydukları derin bağ (Malinowski, 2002, s.80), deniz toplumlarında gelişebilecek kültürel dinamiklerin bütününe dikkat çekici bir örnektir. Gündelik ve törensel yaşam üzerindeki deniz etkisinin görülebilmesi için deniz folklorunun içeriğine dair bazı sınırlara Nebi Özdemir işaret etmiştir:

“Deniz folkloru denizle ilgili bilgi ve deneyim belleğinden meydana gelmektedir. Denizi konu alan halk anlatıları (mit, efsane, masal vb.) ve diğer sözlü edebiyat ürünleri, inanış ve uygulamalar, gelenekler, maddi kültür ürünleri, müzik ve danslar, geleneksel tiyatro vb. bu kapsamda değerlendirilebilir.

Deniz folkloru kapsamına “denizci şarkıları, müziği, eğlenceleri, kutlamaları ve dansları” gibi gösteri ve eğlenceler de dahil edilmektedir. “Deniz ve kıyı coğrafyası adları, hava tahminleri, yön tayini, gemi yapım teknikleri, balık avlama araç ve metotları” gibi denizle ilgili deneyimlerin ürünü bilgi belleği de bu alanın önemli araştırma konuları arasındadır. Coğrafi keşifler ve deniz seyahatleri, deniz seyyahları, deniz kahramanları, kaptan anlatıları, deniz kazaları, deniz savaşları, korsanlık ve korsanlar, mürettebat, kaşifler, batıklar, su altı defineciliği, gemi isyanları, deniz fenerleri, gemici barınakları ve barakaları” gibi farklı konular da deniz folkloru kapsamında çözümlenmektedir. Gemicilik, gemi bölümleri ve tipleri, teknik terimler, gemicilikle ilgili araç ve gereçler, marinalar, limanlar, koylar, turlar, seferler, gemi gelenek görenek ve uygulamaları ile gemi görgü kuralları” gibi konular deniz kültürü araştırmalarının zenginliğini ve çeşitliliğini ortaya koymaktadır” (Özdemir, 2023, ss.159-160).

Kıyı folkloru ve deniz folkloru birbirinden kapsam olarak ayrılmaktadır. Denizin içerisinde meydana gelen folklor unsurlarının kıyıyı etkilediği görülürken bu adlandırma içerisindeki kıyı folkloru kullanımı tasnifin sınırlarını daraltmaktadır. Deniz folkloru, adbilim konusunu da içeren bir çalışma alanıdır. Deniz araçlarının adlandırılmasıyla ilgili farklı tercihler dikkat çekmektedir. Bu adlandırmalar arasında deniz aracı sahibinin baba adı, aile adı, kişi adı-soyadı, kişi lakabı, kızının veya eşinin adı görülmektedir. Deniz aracındaki mürettebatın adlandırmasında bir hiyerarşik temsil bulunur. Reis ve kocareis en üst statüye sahip kişilerdir. Reis olgusu deniz aracı dışında bir öncü figür olarak bulunmaktadır. Deniz aracında hiyerarşik adlandırmalar dışında deniz folklorunun getirmiş olduğu lakap geleneği yaygın olarak görülmektedir.¹ Lakaplar mesleğin etrafında gelişmesiyle kişinin bir kültürel ortamda tanınmasını anlamlı kılabilir. Türk kültüründe lakap verme geleneği, belirli kişilerin statüsüne değer katmaktadır. Lakapların olumlu olabildiği gibi olumsuz anlamlı olabildiği de tarihî şahsiyetlerin aldığı lakaplardan görülebilmektedir.

Ordu ve Samsun İllerinde Deniz Folkloruyla İlişkili Lakapların Analizi

Ordu ve Samsun illerinde sahil kasabaları, limanlar, çekek (deniz araçlarının bağlandığı ve çekildiği alanlar) yerleri, balıkçı barınakları, ahşap tekne atölyeleri ve ağ işlerinin yapıldığı alanların tamamı denizin ekonomik etkilerinin sonuçlarını barındırmaktadır. Liman kahvehanelerinde bir arada bulunan yöre insanların lakaplara bağlı kalarak gerçekleştirdikleri iletişim türleri bölgeyi gözlem sırasında tespit edilmiştir. Bir deniz aracında telsizler vasıtasıyla anonsların lakaplarla sağlandığı görülmüştür. Lakap verme geleneği balıkçılık mesleği dışında çeşitli deniz folkloru bileşenlerinde görülebilmektedir.

Bir meslek adının kişinin ön adı şeklinde ünvan olarak kullanılmasıyla ilgili çeşitli görüş farklılıkları bulunmaktadır. Kişinin işinin saygın bir durum olarak kabul edilerek bir ünvan olarak verildikten sonra bunun lakap olarak kabul edildiği de görülmektedir. Deniz folklorunda değerlendirilebilecek reis, kocareis, kamarot gibi mesleğin icrasına dair ünvanlar kişinin fiziksel ve çeşitli tutumlarına göre belirlenmez. Kişinin yaptığı işte bulunduğu konum onun bu ünvanı almasını sağlar. Ancak Keskin’e göre, bir ünvanın folklor kapsamında lakap olarak değerlendirilebilmesi için estetik nitelikler ve doku özellikleri üzerinden belirlenmesi gerekmektedir. Ayrıca lakabın basit bir tanımlamanın mı yoksa estetik bir yaratım biçiminin mi olduğu ünvan ve lakaplar arasındaki değerlendirmeyi etkileyen unsurlar olarak belirtmiştir (Keskin, 2021, s.60). Deniz folkloru malzemesinin sadece bir balıkçılık meslek folkloru olmadığı ve denizi bütünüyle inceleyen bir çalışma alanı olduğu unutulmamalıdır. Bu sebeple bir mesleğin icrasından yola çıkan ünvanların lakaplaştırıldığı araştırma sahasında tespit edilmiştir. Kaynak kişilerin meslek icrası dışındaki ortamlarda dahi bir yabancı kişiyle iletişim halindeyken yapılan tanımlamalarda ünvanın bir lakap olarak içeriden dışarıya aktarıldığı görülmüştür.

Bu çalışmada, Ordu ve Samsun illerinde yapılan saha çalışmalarında elde edilen veriler kullanılmıştır. Kaynak kişiler, orta yaş ve üstü erkeklerden oluşmaktadır. Kaynak kişiler, genellikle balıkçılık mesleğini icra eden kişilerden seçilmiştir. Balıkçı olmayan kaynak kişilerin denizi ekonomik bir araç olarak kullanan ağ ve kayık ustaları gibi mesleklerden olmasına dikkat edilmiştir. Aynı zamanda kaynak kişiler bölgenin yerlilerinden belirlenmiştir. Lakaplara yansıyan ağız özellikleri deşifre aşamasında göz ardı edilmemiştir. Araştırmada yarı yapılandırılmış yüz yüze görüşme yöntemi kullanılmıştır. Derleme çalışmaları, 2024 ve

¹ Mehmet Aydın’ın *Adbilim Açısından Ordu ve Samsun Ağızlarındaki Bazı Lâkaplar* başlıklı çalışmasında lakaplar, kuruluşları ve dayandığı temeller bakımından incelenmiştir.

2026 yılları arasında yapılmıştır. Çalışmada, 33 kaynak kişiden derlenen 34 farklı lakap kullanılmıştır. Kaynak kişiler, gerçekleşen olaylar vesilesiyle ve çeşitli niteliklere göre lakap edinmektedir. Lakapların dış görünüş ve çeşitli huy-davranış niteliğine göre de verildiği tespit edilmiştir. Keskin (2020)'in çalışmasında teklif ettiği lakap tasnifi, güncel ve kapsamlı olması sebebiyle bu çalışmada kullanılmıştır. Keskin'in detaylı tasnifi lakap verme geleneğiyle ilgili hazırlanan çalışmalarda kullanılabileceği gibi deniz folkloru gibi farklı nitelikte değişkenleri olan araştırmalarda yorumlanarak ve geliştirilerek uygulanmalıdır. Bu yüzden saha araştırmalarında elde edilen lakaplar, Keskin'in çalışmasındaki 37 maddelik tasnife göre değerlendirilmiş ve bu tasnifin 14 başlığı çalışmada kullanılmış, başlıklardan bazılarında değişikliğe gidilmiştir.

Sınıflandırmada deniz folklorunun bileşenleri dikkate alınmıştır. Deniz hayvanları, deniz kenarındaki coğrafi oluşumlar ve balıkçılık meslek folkloru jargonunda gelişen lakaplar için ayrıca bir sınıflandırma oluşturulmamıştır. Bu lakapların % 82'si çeşitli elde edilmiş yöntemleri de dahil olmak üzere denizle ilişkili olarak gelişmiştir. Lakabın içerisinde denize ait bir unsur olmasa dahi lakabı alan kişinin belirli özelliklerinin bir noktada denizle ilişkilendirildiği görülmektedir. Örneğin *Gara Murat* lakabı dış görünüşe göre elde edilmiş olduğu görülmekle beraber lakap sahibinin "denizde çalışıyoruz güneş altında kararmışız" şeklinde lakabın açıklamasını getirmesi lakabın denizle ilişkilendirildiğini göstermektedir. Böylece bölge insanınca gelişen lakap verme geleneğinin yaşatıldığı mekanlardan birisinin "deniz" olduğu görülmektedir.

Kişilerin fizikî özellikleri veya dış görünüşlerinden hareketle oluşturulan lakaplar:

Bodi Mustafa: "Mesela ünlü bir reis var Bodi Mustafa, onun lakabı şişman olduğu için Bodi demişler" (KK 1). Balıkçılar arasında reislik statüsüne ulaşmak önemli bir durum olarak kabul edilmektedir. Reis; başarılı, güvenilir ve adaletli olmalıdır. Reisin aldığı lakabın aldatıcı ve küçük düşürücü olmaması gerekir. Araştırma sahasındaki bu örnekte, *Bodi* lakabı ailenin adı olarak gelişmiş ve sonrasında lakap sahibi kişinin mesleğine dayalı başarılarından deniz aracına aile adını vermesiyle *Bodiler* bir aile adı, deniz aracı adı ve *Bodi Mustafa* olarak bir lakap olmuştur.

Küçük ve Çettirik (KK 2). Kişinin fiziksel olarak farklılık göstermesi halkın lakap geliştirmesi için yeterli bir sebeptir. Kişilerin vücut organlarının farklılığı, renkleri için farklı bir sınıflandırma yapılması uygun görülmüştür. Kişilerin vücut organlarının niteliklerinden (renklerinden, görünüşlerinden, küçüklüğünden ya da büyüklüğünden, eksikliğinden vs.) hareketle oluşturulan lakaplar bulunmaktadır.

Kolombo (KK 3). Tek gözünü kullanamayan Reisin aldığı bu lakap, Kristof Kolomb gibi tarihî bir şahsiyetten hareketle gelişmiştir. Korsanların tek gözlerine bez taktığı bilgisiyyle gelişerek lakap sahibinin bir uzunun eksikliğinden doğduğu görülmektedir.

Kürt Bayram: "Küçükken esmer olduğum için bana öyle dediler. Eskiden bu bölgede de Kürtler çok olduğu için öyle demişlerdi" (KK 4). Kişinin dış görünüşünden hareketle verilen lakabın, etnik kimliğe dayalı benzetmeyle oluşturulması bakımından dikkat çekici bir örnektir.

Gara Murat: "Denizde çalışıyorsun, kapkarasın o yüzden bana Gara Murat derler. Kayığın ismini de öyle koydum" (KK 5). Bu örnekte ise lakabın verilmesinden sonra deniz aracında lakabın kullanıldığı görülmektedir.

Kişilerin güçlü / güçsüz, sağlıklı / hastalıklı olma durumlarından hareketle oluşturulan lakaplar:

Pehlivan Sali: "Ünlü bir reisti mesela. İri yarı bir adamdı aynı zamanda eskiden pehlivanlık da yapmıştı. Türkiye'nin tamamındaki eski balıkçılar Salih Reis desen bilmezler ama Pehlivan Sali deyince tanırılar" (KK 6). Lakap sahibinin geçmişte pehlivan olduğunu vurgulamak amacıyla reislik statüsünden önce lakabı kullanılmıştır. Güçlü olması, fizik itibarıyla büyük olması, lakabın verilme ve yaşatılma sebepleri arasında sayılabilir.

Gaffur: "Kuvvetli olduğum için Gaffur Yaşar demişlerdir" (KK 7).

Gök Gürültüsü: "Annem şeker hastasıdır. O yüzden biz ona Gök Gürültüsü diyoruz. Denize gelmez. Eskiden babamla denize gelirdi" (KK 8). Balıkçı ailesine mensup kişiye verilen bu lakapta; şeker hastalığından dolayı sinirli olan kişiye bir doğa olayıyla bağdaştırılarak lakap verildiği görülmektedir. Balıkçılık mesleğinde geleneksel yöntemlerle hava tahmini yapabilmek önemli bir halk bilgisi olarak kabul edilmektedir. Bu unsurun lakaplara yansıdığı tespit edilmiştir.

Kişilerin yaşadıkları ilginç olaylardan hareketle oluşturulan lakaplar:

Çakmak Usta: "Bizim Rahmetli Feyyaz var. Kırk-elli sene önce yukarda dükkânda çalışıyorum. Her sabah böyle yanımdan geçerken gelirdi. Çakmak var mı? Çakmak var mı? derdi. Yok içmiyorum ben sigara derdim. Eve gidiyor. Yine geliyor dükkâna çakmak var mı? Çakmak var mı? Ondan sonra öyle bir laf kaldı işte. Bana o yüzden Çakmak Usta derler" (KK 9). Anımsatıcı unsurun meslek temelli gelişmesi, meslek dışı gelişen hikâyeye beraber *Çakmak Usta* örneğinde olduğu gibi bağımsız iki anımsatıcının kullanımını sağlamıştır.

Damat Yaşar: "Rahmetli abime Damat Yaşar derlerdi. Abim askere gitmeden evlendi. Askerden geldiğinde kızı iki buçuk-üç yaşındaydı. O yüzden ona öyle barınakta lakap koymuşlardı" (KK 10).

Boncuk: "Babamın zamanında bundan elli-altmış yıl önce falan fakirlik çok fazla. Babam ağ yapmış ağını çalmışlar. Ağ yapmış ağını çalmışlar. Babam da bir türlü baş edememiş. Ağlarda birbirine benzediği için kendi ağının kenarına boncuk takmış. Ağ

çalanı yakalamak için onu takınca ondan sonra rahmetli babama Boncuk Naim diye lakabı yürümüş gitmiş” (KK 11). Boncuk Naim lakabı, aile üyelerinin isteği üzerine mezar taşına yazılmıştır. Bir meslek aletinin korunması amacıyla gerçekleşen hikâyenin lakaba dönüşmesi, meslek araştırmalarında görülebilecek bir durumdur.

Gavur Ali: “Benim halamın kocasının babasına Gavur Alinin Süleyman diyorlardı. Ondan bir şekilde laf arasında bana kaldı. Ali desen kimse bilmez Gavur Ali dediğin zaman bilirler” (KK 12).

Gaydı Memet: “Burada yol iz yokken burada yelkenlilere bakıyordu. Gaydı Memet derlerdi bir tarafa kayarmış işten kaçarmış yani. Adı Gaydı Memet kalmış” (KK 13).

Gadı Ahmet: “Babam dedemin bir tanesi olduğu için ninem vardı. Yüz on iki yaşında öldü. Benim oğlum okuyacak, kadı olacak kadı olacak diye diye babamın adı kalmış Gadı” (KK 14). Kamusal statülerin halk muhayyilesinde karşılığı olduğu bu örnekte, iyi bir dileğin lakaplaştığı görülmektedir. Kişinin iyi dileğine karşılık toplumda karşılık bulan lakap, lakap sahibine bir anlamsal statü kazandırmıştır.

Kişilerin yürüme ve koşma özelliklerinden hareketle oluşturulan lakaplar:

Dayı Ayhan: “Bir tane burada Ayhan diye bir arkadaşımız vardı. Onun adını Dayı Ayhan koyduk. Eskiden efeler gibi yürürdü. Onun adını öyle koydum. Herkes Ayhan Dayı diyor ya da Dayı Ayhan diyor” (KK 15). Bu örnekte ise; statü sahibi bir kişi yani kayığın reisi tarafından lakabın kişiye verilmesi durumu vardır. KK 15, balıkçı bir ailenin dördüncü kuşak temsilcisi olarak reislik yapmaktadır.

Kişilerin denizde iş yapma özelliklerinden (hızlı olma, bir şeyi çok hızlı çabuk halletme vb.) hareketle oluşturulan lakaplar:

Kepez: “Benim öz amcam var, ona Kepez derler. O da isimli reislerden birisidir. Denizde şansı en fazla olan reislerden bir tanesidir. (KK-1) Parayı seven bir adamdım. Parayı seven Kepezin Dursun diye bir adam vardı. Onun isminden kaldı. Denizde de çok başarılıydım. Taş aralarından balığı tutardık o yüzden” (KK 16). Kepez kelimesinin 1-*yüksek tepe, dağ*, 2- *dağların oyuk, kuytu yerleri* (URL-1) anlamı dışında; *Grek. kapasion: deniz kıyısında büyük kaya* (Pultar, 2022, s. 454) anlamı da bulunmaktadır. Meslek icra şeklinin lakaba yansıdığı bu örnekte, kişiyi yüceltmek amacıyla olumlu anlamda bir lakap kullanımı görülmektedir. Ayrıca bu örnek, lakabın ikinci bir kişiye devredildiği ya da verildiği nadir örneklerden bir tanesidir.

Kişilerin deniz araçlarıyla ve özellikleriyle ilişkilendirilmesi sonucu oluşturulan lakaplar:

Maraş: “Babamın lakabı Maraş’tı. O yüzden benim kayığın ismi de öyle olmuştur. Gençliğinde haksızlığa göz yummayan bir adammış. Biraz sertmiş. Hemen kavga çıkartıyormuş. Bir akrabası var. O da çok sert kavgacı bir adam. Bu adam buna demiş ki sen benden daha delisin tam kırk altılıksın demiş. Kırk altı da Maraş’ın plakası lakabı öyle kalmış” (KK 21). Günlük hayatın içerisinde kazanılan lakabın meslek icrasını gerçekleştirmek amacıyla kullanılan deniz aracına verilmesi, deniz aracının değerinin değişim ve dönüşümünü göstermektedir.

Yeşil Ahmet: “Kayığımı yeşile boyamıştım o yüzden öyle demişlerdi” (KK 22). Lakaplar bağlamına göre ve araştırmanın amacına göre farklı sınıflandırma biçimlerine dahil edilebilir. Bu örnekte olduğu gibi *Yeşil Ahmet* lakabı, renk adıyla gelişen lakaplar başlığı altında incelenebilir. Bir deniz aracının renginden dolayı sahibine o rengin lakap olarak verilmesi, yöre insanınca deniz araçlarının önemsendiğini gösteren bir başka örnektir.

Kişilerin saç, sakal, bıyık, kaş, makyaj, takı ve bunlarla ilgili görünüm özelliklerinden hareketle oluşturulan lakaplar:

Kırpık: “Eskiden seksenli yıllarda Susam Sokağı diye bir dizi vardı. Orada bir karakter vardı. Adı da Kırpık’tı. O zamanlarda benim saçlarım upuzun, sapsarıydı. O karakter de sarıydı. Ben o zamanlarda Malkoçlardan Ali var. 1986 yılı falan onun yanında tayfa olarak çalışıyorum. Aynı Kırpıksın lan dedi bana. Oradan Kırpık kaldı adım” (KK 23).

Kişilerin çeşitli fikir hareketleriyle, siyasi / politik söylemlerle, eğilimlerle, karşıtlıklarla, politikacılarla, devlet başkanlarıyla ya da yakınlarıyla ilişkilendirilmesiyle oluşturulan lakaplar:

Ecevit: “Benim babamın lakabı Ecevit ama benim lakabım yok. Bana o yüzden Ecevit’in Fikri derler. Ecevit ilk seçimlere girdiği zaman kahvede babama sormuşlar. Kime oy vereceksin diye. Babam da Bülent Ecevit’i söyleyince öyle lakabı Ecevit kalmış” (KK 24).

Kişilerin aile üyeleri / sülalerinden gelen adlandırma / tanımlamalardan hareketle oluşturulan lakaplar:

Korpit: “Benim iki farklı lakabım vardır. Ordu’dan Karadenizlerin büyük babaları geldi. On iki on üç yaşlarındayım. O zamanlar babamın kahvesi vardı. Bende kahvecilik yapıyordum. Babama yardım ediyordum. Bu Bodi Amcagil geldiler. İşte kuzeni Sabri amca var Yetmişbirlerden onlarla oturdular kahvenin bir köşesine bende çay demledim. Oturuyorlar. Bodi Amca soruyor işte burada kim var kim yok falan. Korpitlerden kim var dedi. Korpitlerde kim benim annem tarafım. Korpit Ağa derlermiş Ordu’da çok azgın birisi sözü çok geçen bir adammış. Durumu iyi bir adammış. Sabri Dayım da korpitlerden bu var falan deyince anlattı işte annesi korpitlerden falan diye lakabımız Korpit kaldı” (KK 25). Sülale adlandırmasının bir anlatı vesilesiyle kişiye atfedilmesi bu örnekte görülmektedir.

Kişilerin olumlu ya da olumsuz kişilik / mizaç / karakter / huy / genel davranış özelliklerinden hareketle oluşturulan lakaplar:

Saf: “Mehmetlere hep saf derlermiş bende de biraz temiz kalplilik olduğunu düşünüyorlar o yüzden yani. Mesela sen git Dereköy’e Mehmet de kimse beni tanımaz. Ya Başkan diyeceksin ya Korpit ya Saf Mehmet diyeceksin. O zaman tanırırlar” (KK 25). Bu örnekte lakap sahibinin kurumsal unvanının, aile adının, kişi özelliğinin her biri için ayrı ayrı lakabının geliştiği görülmektedir.

Çamur Şevket: “Eskiden gençlik yıllarında çok hırçındı (KK 26).

Efe: “Burada eskiden beri herkesin bir “ayaması” vardır. Ben küçüklükten beri çok yaramazdım. Önüme geleni dövüyordum. Bizden büyüklere de karşı geliyordum. Onun için bana Efe diye lakap koydular” (KK 27).

Dandin Ziya: “Salih amca takmış lakabı. Babam herkese gider yaptığı için Salih amca demiş ki “Ne la herkese dandin dandin! konuşuyorsun” demiş oradan babamın lakabı Dandin kalmış” (KK 28). Kişilere verilen olumlu ya da olumsuz lakaplar bağlamına göre değişiklik gösterebilir. Bir bölgenin ekonomik, zirai ve hayvancılık vb. faaliyetlerinin lakap geleneğini etkileyebileceğini bazı örneklerde görebiliriz.² Denizle ilişkili bireylerin huy ve tutumlarından hareketle meydana gelen bu örnekler topluluğu anlamsal bir bütünlük oluşturmaya da elde edilmiş biçimi bakımından ve kişilerin statüsü bakımından ortaklık oluşturmuştur. Lakap sahiplerinin hepsi endüstriyel veya kıyı balıkçılığı yapan deniz araçları bulunan insanlardır.

Kişilerin bir şeyi çok / sık yapma / yaşamalarından hareketle verilen lakaplar:

Çörtük Hüseyin: “Çörtük diye bir meyve vardı. Biz okuldan kaçıp onu toplamaya giderdik o yüzden bana Çörtük Hüseyin derler. Elmaya benzer bir şey yani” (KK 29).

Kişilerin deniz iş, görev, meslek / mesleki eğilimlerinden, çalışma koşullarından, kadrolarından vs. hareketle oluşturulan lakaplar:

Korsan Ömer: “Bana Korsan Ömer derler. Onun da sebebi; korsanlıktan değildir. Denizli havalarla denize çıkardım. Ekmek de orada o zaman var. Yoksa limanlıkta git balık alamazsın” (KK 30). Mesleğin yapılış şekillerine göre gelişen lakap örnekleri dış unsurlara da bağlılık göstermektedir.

Pirana Reis: “Askerde taktılar bu lakabı bana. Askerde de kimseyle işim olmazdı sadece kayık, balık resmi falan çizerdim. Askerden izne geldiğim zaman evde iki gün yattım. Geri kalan günler hep teknede yattım. O yüzden lakabımı askerde Pirana Reis taktılar” (KK 31).

Usta: “Kayıkların elektrik işini yaptığım için böyle diyorlar” (KK 17).

Mektepli: “Benim lakabım “Mektepli” öbür kardeşlerim ilkokuldan gelme biz de üniversite bırakıp geldik. O yüzden öyle diyorlar” (KK 15). Eğitim-öğretim özelliklerinin meslek temsillerinden oluşan lakaplarda kullanıldığı bu örnekle tespit edilmiştir.

Avcı Sali: “Benim babama *Avcı Sali* derlerdi” (KK 18).

Gındıra: “Babama (Mustafa) “gındıra” derlerdi. “Gındıra” şu oluyor; karpuzların altına serin tutsun diye ot vardır o dur. Yeşil bir bitki geniş yapraklıdır. Serin tutar” (KK 19).

Millî ya da dinî mensubiyetlerden, hassasiyetlerden veya hassasiyetsizliklerden, bunlardaki değişim ve dönüşümlerden hareketle oluşturulan lakaplar:

Tatar Bahri: “Tataristan’dan geldiğim için öyle demişlerdir” (KK 32).

Kişilerin ad ya da soyadlarından hareketle oluşturulan lakaplar:

Şep Reis: “Lakabım ismimden dolayı Şep Reis” (KK 33). İsmi kolay söylenebilmesi veya hatalı söylenmesiyle ortaya çıkan lakap örneğinde kaynak kişinin adının kısaltıldığı görülmektedir.

Lakaplar belirli bir kültür birikiminin sonucunda meydana gelmiş, özellikle lakap sahibinin resmi adından ziyade elde ederek aldığı bir ürün olmuştur. Lakap, bilinçli veya bilinçsizce gelişen bir olaydan yola çıkarak başkaları tarafından verilir. Mesleklere dayalı gelişen lakaplardaki çeşitlilik deniz folklorunun ekonomik temellerine işaret etmektedir. Lakap sahibinin lakabını bir deniz aracına işlemesi, deniz araçlarının bölgedeki önemini göstermektedir. Deniz araçlarından elde edilen lakaplarda benzer şekilde bir durumu ortaya koyar. Deniz folkloru, denizciliğin ötesinde denizin bütün yönleriyle barındığı bir araştırma kolu olarak denizle doğrudan bağlantılı bir yaşam sürmeyen insanların günlük pratiklerine nüfuz edebilir.

Sonuç ve Öneriler

Araştırma sahasından elde edilen veriler ışığında hazırlanan bu çalışmayla Orta Karadeniz Bölgesinde denize kıyısı olan Ordu ve Samsun illeri ekseninde inceleme yapılmıştır. Denizden gelir elde eden kaynak kişilerin çeşitli ölçütler çerçevesinde lakap aldığı tespit edilmiştir. Bu lakaplar tasnif edilerek lakapların hikâyesi çalışmada incelenmiştir. Buna göre; Türk folklorunun

² Söz konusu çalışma (Yaman, 2023), Tokat’ta hayvancılık faaliyetlerinin lakapları etkilediğini gösteren örnekler barındırmaktadır.

bileşenlerinden birisi olarak görülen ad verme, sülale adı alma, lakap alma geleneğinin deniz folklorunda yoğun olarak sürdürüldüğü tespit edilmiştir. Kişiyi ait lakaplar zamanla kayık, gemi, yelkenli vb. deniz araçlarına isim olarak verilmiştir. Bu duruma ters orantılı olarak deniz araçlarından yola çıkarak oluşan ve kullanılan lakapların deniz folklorundaki hiyerarşiye konu olduğu ortaya çıkmaktadır. Kültürler arasında bir iletişim sembolü olarak görülen lakaplar, çeşitli özelliklere göre verilmesiyle elde edilirken, meslek folkloru araştırmalarında da alan bulmaktadır. Bir mesleği temsilen; balıkçı, oduncu, fırıncı vb. ön adlar şeklinde ifade edilebilen bu lakapların kültürel bellekte gelişmiş durumlarda elde edilmesi de görülmektedir. Balığın avlanma yöntemini bilmesi, hızlı bir avcı olması sebebiyle bir “taş arası” manasına gelen *Kepez* lakabının kullanılması meslek lakaplarının meslek adlandırmaları dışına çıkabileceğini göstermektedir. Benzer şekilde derlem sahasının kapsamı nedeniyle tarımsal faaliyetlere yakın olan kişinin huy/tutum/davranışlarından hareketle oluşan ancak deniz imgesinin barınmadığı lakaplar tespit edilmiştir. Bu lakap sahiplerinin deniz mefhumuyla birlikte olması durumundan hareketle deniz folkloru malzemesi olarak değerlendirilebilen lakaplar olduğu söylenilebilir.

Lakapların belirli işlevleri bulunmaktadır. Lakap sahibinin toplumsal tanınırlığı lakabı öğrenen tarafa aktarılır. Kişi tarafından, lakabı verilen kişinin fiziksel özelliğine bağlı olarak alınan lakap, kişinin lakabı alan kişiyi görmeden önce lakaba dayalı bir dış görünüşü kurgulamasına sebep olur. Kişiyi olumsuz anlamda verilen lakapların bölge insanı tarafından verilmesi, kişi hakkındaki olumsuzluğu meydana çıkarmak, yaymak amaçlıdır. Toplumun yazılı olmayan halk hukukunun işlevselliği de lakaplar içerisinde barınmaktadır. Elde edilen veriler ışığında, lakabı söylenen kişinin lakabı alış biçimi veya lakabının açıklaması yapılmaktadır. Toplumsal bir adlandırma sistemi olarak kabul edilen lakapların halk tarafından bir yabancıya açıklama getirilerek söylenmesi, toplumun kültürel savunma mekanizmasının bir örneği olarak görülebilir. Halk muhayyilesinden süzülen sözlü kültür unsurlarının kayıt altına alınmasına dair hususlarda denizin bir kültür taşıyıcısı olduğu unutulmamalıdır. Deniz sayesinde ulaşım temel amaç ise de bölge kültürünün deniz vasıtasıyla taşındığı bir gerçektir. Deniz folkloruyla lakap verme geleneğinin ilişkisinin inceleneceği çalışmalarda, araştırma sahasındaki sivil kaynaklar kullanılabilir. Balıkçı barınaklarının üye defterlerinde üyenin lakabıyla yazılması biçimi görülmektedir. Liman kahvehanelerinde bulunan fotoğrafların birçoğunun bölge insanlarından oluşması günlük yaşam pratiklerinin ortaya çıkmasına katkı sunmaktadır. Denizlerin güzellerini inşa eden ahşap tekne ustaları, liman veya balıkçı barınaklarının sabit kişileridir. Bölgenin kültürüne ve çeşitli kişisel deneyim anlatılarına sahip bu kişiler, deniz folkloru araştırmalarında büyük önem arz eder.

Etik Komite Onayı: Bu çalışma için etik komite onayı Atatürk Üniversitesi'nden (Tarih: 18.03.2024, Karar No: 82) alınmıştır.

Katılımcı Onamı: Çalışmaya katılan katılımcılardan onam alınmıştır.

Hakem Değerlendirmesi: Dış bağımsız.

Çıkar Çatışması: Yazar, çıkar çatışması olmadığını beyan etmiştir.

Finansal Destek: Yazar, bu çalışma için Atatürk Üniversitesi'nden Bilimsel Araştırmalar Projeleri kapsamında yapılan lisansüstü doktora tezi kapsamında finansal destek aldığını beyan etmiştir.

Yapay Zeka Kullanımı: Bu çalışmada yapay zeka desteği kullanılmamıştır.

Ethics Committee Approval: Ethics committee approval for this study was obtained from Atatürk University (Date: 18.03.2024, Decision No: 82).

Participant Consent: Informed consent was obtained from the participants in the study.

Peer-review: Externally peer-reviewed.

Conflict of Interest: The author has no conflicts of interest to declare.

Financial Disclosure: The author states that for this study, they received financial support from Atatürk University within the scope of Scientific Research Projects as part of their postgraduate doctoral thesis.

Use of Artificial Intelligence: This study did not use artificial intelligence.

Kaynaklar

- Aça, M. (1998). Türk destanlarındaki epitetler hakkında dört eser ve İlhan Başgöz'ün bir yazısına dair. *Türk Dünyası Dil ve Edebiyat Dergisi*, 6, 693–699.
- Akkan, E. (1962). Kızılırmak'ın aşağı kesiminde kayıkla nakliyat. *Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Dergisi*, 20(3–4), 263–274.
- Avcioğlu, İ., & Albayrak, O. (2024). İğdır ili Melekli beldesinde yaşayan Azerbaycan Türklerinin lakap verme geleneği. *Dil Araştırmaları*, 18(35), 203–220. <https://doi.org/10.54316/dilarastirmalari.1506372>
- Aydın, M. (2006). Adbilim açısından Ordu ve Samsun ağzlarındaki bazı lâkaplar. *Türk Dilleri Araştırmaları*, 16, 25–47.
- Başgöz, İ. (1988). Dede Korkut destanında epitetler. *Millî Folklor*, 5(37), 23–35.

- Coşar, A. M. (2003). Trabzon'da kullanılan lakaplar üzerine bir derleme/değerlendirme. *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı – Belleten*, 47(1999), 26–40. <https://izlik.org/JA35CT66HT>
- Çalışkan, Ş. (2016). Türk folklorunda lâkap verme geleneği: Bartın örneği. *Manisa Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 14(3). <https://doi.org/10.18026/cbusos.88767>
- Genç, G. (2016). *Çarşamba'nın kıymetlisi mersin balığı*. Çarşamba Belediyesi Kültür Yayınları.
- Keskin, A. (2020). *Türk kültüründe lakaplar*. Akçağ Yayınları.
- Keskin, A. (2021). Adbilim odağında lakaplar ve lakaplarla karıştırılan başlıca terim ve kavramlar. *Avrasya Terim Dergisi*, 9(2), 54–62.
- Malinowski, B. (2002). *Argonauts of the Western Pacific*. Routledge.
- Menekşe, M. (2019). Türk kültüründe kişi adları ve lakaplar: XIX. yüzyıl ortalarında Seyitgazi kasabasında kullanılan kişi adları ve lakaplar üzerine bir inceleme. *Journal of Turkish Research Institute*, 65, 303–331. <https://doi.org/10.14222/Turkiyat4120>
- Özdemir, N. (2024). Uluslararası deniz ve sahil kültürü araştırmaları ve kültürel ekolojik hareketler. In *Uluslararası deniz ve kıyı folkloru sempozyumu bildiriler kitabı* (pp. 159–180). <https://doi.org/10.32704/9789751751683.2024.0114>
- Pultar, M. (2022). *Büyük deniz sözlüğü (Denizlük)*. Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Rogers, S. H. R. (2012). *Sea-lore*. Thomas Y. Crowell Company Publishers.
- Yaldızkaya, Ö. F. (2014). Emirdağ'da lakaplar üzerine bir araştırma. *Acta Turcica*, 6(1), 1–16. https://actaturcica.files.wordpress.com/2020/01/vi_i_a_08.pdf
- Yaman, H. (2023). Adbilim ve kültürdilbilim bağlamında lakaplar üzerine bir araştırma: Tokat-Nebiköy örneği. *Avrasya Uluslararası Araştırmalar Dergisi*, 11(37), 123–141. <https://doi.org/10.33692/avrsyad.1401998>

Elektronik Kaynaklar

Türk Dil Kurumu. (n.d.). *Güncel Türkçe sözlük*. September 10, 2025. <https://sozluk.gov.tr/>

Sözlü Kaynaklar

- KK-1: Ufuk Büyük, 1966, Ortaokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 28.09.2024, Altınordu Kumbaşı Balıkçı Barınağı.
- KK-2: Cemil Özdemir, 1953, Ortaokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 08.02.2025, Yakakent Balıkçı Barınağı.
- KK-3: Özgen Üren, 1982, Lise, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 26.09.2024, Yalıköy Balıkçı Barınağı.
- KK-4: Bayram Yetmişbir, 1951, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 23.11.2024, Toplu Köyü.
- KK-5: Murat Çalış, 1954, Ortaokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 04.09.2024, Perşembe Dereiçi Mahallesi.
- KK-6: Taşkın Yılmaz, 1969, İlkokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 11.10.2024, Kışla.nü Balıkçı Barınağı.
- KK-7: Harun Yaşar Çayır, 1966, Ortaokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 30.01.2025, Yakakent Balıkçı Barınağı.
- KK-8: Eray Çakır, 1976, İlkokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 26.09.2024, Perşembe Kovanlı Mahallesi.
- KK-9: Muammer İnsaf, 1954, İlkokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 27.09.2024, Yalıköy Balıkçı Barınağı.
- KK-10: Mustafa Büyük, 1966, Üniversite, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 11.02.2025, Ordu Üniversitesi.
- KK-11: Özgür Karabulut, 1974, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 30.01.2025, Yakakent Balıkçı Barınağı.
- KK-12: Ali Yetmişbir, 1959, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 16.11.2024, Toplu Köyü.
- KK-13: Özhan Çalış, 1982, Ortaokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 04.09.2024, Perşembe Dereiçi Mahallesi.
- KK-14: Erdoğan Özdemir, 1949, İlkokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 27.09.2024, Yalıköy Balıkçı Barınağı.
- KK-15: Ünal Karadeniz, 1974, Lise, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 13.09.2024, Kışlaönü Balıkçı Barınağı.
- KK-16: Dursun Eyüboğlu, 1938, İlkokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 14.09.2024, Kışlaönü Balıkçı Barınağı.
- KK-17: Atay Yazıcı, 1946, Ortaokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 19.09.2024, Mersin Köyü Balıkçı Barınağı.
- KK-18: Kenan Karyağış, 1960, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 23.12.2025, Çarşamba Fener Mahallesi.
- KK-19: Ruşen Ak, 1958, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 14.11.2024, Yakakent Balıkçı Barınağı.
- KK-20: Yusuf Yetmişbir, 1964, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 23.11.2024, Toplu Köyü.
- KK-21: Şekip Özdeniz, 1969, Ortaokul, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 01.11.2024, Bolaman Balıkçı Barınağı.
- KK-22: Ahmet Özer, 1957, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 23.11.2024, Toplu Köyü.
- KK-23: Yahya Tığ, 1970, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 31.01.2025, Dereköy Mahallesi.
- KK-24: Fikri Özer, 1961, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 08.02.2025, Toplu Köyü.
- KK-25: Mehmet Demir, 1974, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 30.01.2025, Toplu Köyü.
- KK-26: Şevket Keşkeççi, 1969, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 22.11.2024, Dereköy Mahallesi.
- KK-27: Cengiz Yeşiltaş, 1960, Lise, Ordu. Görüşme Tarihi ve Adresi: 01.11.2024, Bolaman Balıkçı Barınağı.
- KK-28: Saim Uzun, 1963, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 08.02.2025, Dereköy Mahallesi.

- KK-29: Hüseyin Balcı, 1964, Lise, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 14.11.2024, Yakakent Balıkçı Barınağı.
KK-30: Ömer Şahin, 1956, Lise, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 30.01.2025, Yakakent Balıkçı Barınağı.
KK-31: Salih Bodur, 1987, Ortaokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 21.11.2024, Terme Balıkçı Barınağı.
KK-32: Bahri Tatar, 1960, İlkokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 30.01.2025, Yakakent Balıkçı Barınağı.
KK-33: Şekip Özdeniz, 1969, Ortaokul, Samsun. Görüşme Tarihi ve Adresi: 15.09.2024, Bolaman Balıkçı Barınağı.